

Catalunya un país obert

CONCULCACIONS (15)

Catalunya ha estat sempre un país obert. Sovint s'afirma que la seva formació s'atribueix a constants al·luvions de diversa procedència que han alimentat la creació d'aquest singular país. Aquesta amalgama de gent heterogènia ha propiciat el nostre caràcter obert i a acceptar amb generositat persones i hàbits nous, deixant que s'incorporessin sense problemes al nostre territori i al nostre col·lectiu.

Els mateixos jueus en són un clar testimoni, quan fugint de les intemperants persecucions de la inquisició castellana, eren acceptades a Barcelona, a la mateixa Ciutat de Palma o a altres indrets dels Països Catalans. El nostre tarannà natural, és radicalment oposat a la concepció "*castellano-ejpañola*", obtusament tancada en si mateixos, menyspreant tot el que els ve de fora i provocant-los una contrapartida immediata de persecució i destrucció. Jo ho atribuiria a una immaduresa social i històrica-política d'aquesta tribu radicalment tancada i excloent. Bé en tot cas la seva apreciació com a tal, és un problema d'ells, però que es converteix en inacceptable quan afecta a estranys com és en el cas dels catalans, per haver imposat les seves inoportunes concepcions, de la manera que ho han portat a terme. No ho podem admetre de cap de les maneres.

No és una qüestió de poca importància o que afecti solament simples matisos secundaris, és molt més greu i atempta al més elemental respecte a les persones i col·lectius corresponents. Recordem en el tema de la llengua per exemple. Imposar una llengua forana, perseguir amb tota contundència la llengua pròpia del país, prohibicions de tot tipus i insults de tota mena, són fets completament delictius i que ni s'haurien d'haver produït o haurien d'haver estat castigats exemplarment. Som els catalans, les víctimes d'aquests abusos juntament amb d'altres i els primers que hauríem d'haver reconvertit tota aquesta dinàmica tant negativa.

Sempre hi som a temps i encara que amb massa retard (300 anys) hem d'abolir i superar el domini dels que no en són mereixedors de l'acceptació que els hem dispensat. És incomprendiblement errònia l'actuació dels nostres polítics, davant les pretensions i investides dels estats "*ejpañol*" i francès i el mutisme col·laboracionista que dediquen a l'atac constant contra la nostra identitat i la nostra realització com a país. Admetre amb naturalitat l'opressió de que és objecte el nostre país, és traïr tot un seguit de principis irrenunciables. El nostre himne té una frase prou eloqüent, "**fora aquesta gent tan ufana i tan superba**". Una vegada més haurem de ser el poble català qui faci viable el nostre dret.

Claudi Romeu, 26 de juny del 07